

Súd: Okresný súd Bratislava II  
Spisová značka: 11C/255/2013  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213229618  
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Hana Posluchová  
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2020:1213229618.10

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v konaní pred sudkyňou JUDr. Hanou Posluchovou v právnej veci žalobcu: S. S. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom ul. N. I. Č. XXXX/X, G., zastúpený: LEGAL CARTEL s.r.o., ul. Na Hrebienku č. 5433/40, Bratislava, IČO: 36 677 175, proti žalovanej: L. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. W. Č. XX, G., adresa na doručovanie: H. W. Č. XXX/X, Z., zastúpená advokátkou: JUDr. Libuša Dočkalová, Lachova ul. č. 32, Bratislava, o ochranu osobnosti, takto

### rozhodol:

- I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,-€ do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti sa žaloba zamieta.
- III. Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 19.09.2013 domáhal určenia, že nepravdivými tvrdeniami uvedenými v písomnosti zo dňa 25.03.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“ adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Ďalej sa domáhal, aby súd žalovanej uložil povinnosť strpieť na svoje náklady zverejnenie ospravedlnenia na internetovej stránke Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou <http://www.udzs-sk.sk/> a internetovej stránke Univerzitnej nemocnice Bratislava <http://www.fnspba.sk/> v požadovanom znení, ako aj povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.500,- Eur a nahradiť mu trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 2.4.2013 bola pobočke Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v Bratislave doručená písomnosť zo dňa 25.03.2013 označená ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“, ktorou sa žalovaná domáhala prešetrenia správnosti postupu MUDr. S. K. ako ošetrojúceho lekára pri operácii a následnej pooperačnej starostlivosti o pani S. K., nar.: XX.XX.XXXX, trvale bytom: H. XX, G.. Žalovaná v žiadosti uviedla, že : „S. K. si v lete XXXX pri páde spôsobila fraktúru krčka stehennej kosti ľavej nohy. Privolaná sanitka RZP ju odviezla do Nemocnice N. U. M. S. na M. ul. č.XX, na Traumatologicko-ortopedickú kliniku. Na tejto klinike ju po predoperačných vyšetreniach a upravení jej zdravotného stavu dňa X.X.XXXX operoval MUDr. S. K., K.. Podľa jeho vlastného vyjadrenia sa operácia „nevydarila“.... Od jej prepustenia sa komunikácia s MUDr. K. výrazne zhoršila. Jeho vyjadrenia boli nejasné, stále odkladal akékoľvek rozhodnutie. Komunikácia s MUDr. K. sa naďalej zhoršovala, používal výrazy: „ s mamou sú len problémy“, „ ja zadarmo nič robiť nebudem“. Som presvedčená, že ak by MUDr. K. neurobil pri operácii chybu, respektíve, ak by túto chybu včas ďalšou operáciou napravil a takmer úplne nezanedbal pooperačnú starostlivosť, S. K. by sa tak dramaticky neznížila kvalita života.“ Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v písomnosti zo dňa 20.06.2013 označenej ako „Oznámenie o výsledku šetrenia podania“ adresovanej žalovanej konštatoval, že zdravotná starostlivosť zo strany

poskytovateľa zdravotnej starostlivosti bola poskytnutá správne. Urážlivý tón žiadosti a vyjadrenia na adresu MUDr. S. K. boli na základe jeho oznámenia zo dňa 13.04.2013 prešetrené na Obvodnom oddelení Okresného riaditeľstva PZ V-I., odkiaľ bolo jeho podanie postúpené Obvodnému úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy za účelom prejednávania a objasnenia priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mala dopustiť žalovaná. Obvodný úrad Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy ako vecne a miestne príslušný orgán takto rozhodol, cit.: „Obvinená L. K., nar. XX.X.XXXX, bytom G., N. XX,.... uznáva sa vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že v liste - Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.03.2013 adresovanom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou uviedla, že MUDr. S. K. povedal, že „ja zadarmo nič robiť nebudem“, čím mu podľa jeho tvrdenia spôsobilo ujmu na cti tým, že ho urazila, za spáchanie ktorého sa jej podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch ukladá pokarhanie. Vyjadrenie žalovanej, že žalobca podmieňuje vykonanie liečebného, resp. diagnostického úkonu zaplatením nejakej finančnej čiastky, a to konkrétne, že zadarmo nič robiť nebude, žalobcu výslovne urazilo, nakoľko on nikdy v živote nič také nepovedal a od žiadneho pacienta nikdy žiadne peniaze nežiadal. Uvedeným vyjadrením žalovaná zasiahla do práva žalobcu na ochranu cti a ľudskej dôstojnosti. Žalobca tiež poukázal na to, že s predmetnou žiadosťou bol oboznámený generálny riaditeľ W. nemocnice G., Odbor kontroly, sťažností a súčinnosti s Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou UNB, riaditeľstvo Nemocnice N. U. M. S., prednostka II. ortopedicko-traumatologickej kliniky LF UK a UNB, primár ortopedického oddelenia, ďalší lekári kolektívu ako aj zdravotný personál II. ortopedicko-traumatologickej kliniky LF UK a UNB, a teda žiadosť a v nej uvádzané nepravdy na adresu žalobcu sa stali verejne známymi pre širokú odbornú verejnosť. Predmetná žiadosť tak naštrbila vážnosť a česť žalobcu u veľkej skupiny medicínskych odborníkov, lekárov a ďalších zdravotníckych pracovníkov a teda tvrdenia žalovanej boli objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu osobnosti.

3. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila vo svojom podaní doručenom súdu dňa 3.04.2014 tak, že sa dostala neúmyselne a bez vlastnej viny do situácie, ktorú nevie riešiť. Jej svokra S. K. si pri úraze zlomila nohu a bolo potrebné túto zlomeninu operačným zákrokom upraviť. Nakoľko jej švagor M. K. osobne poznal ortopéda MUDr. S. K. a jeho manželku MUDr. V. K., po príhovore M. u MUDr. K. sa tento rozhodol vykonať operáciu svokry nemocnici na M. ulici v Bratislave. Operácia bola ním aj vykonaná. Svokra však po rehabilitačných úkonoch ostala ležať a jej stav je zatiaľ nemenný. Vzhľadom na potrebu stálej a nepretržitej opatery musela byť prevezená do Domova sociálnych služieb v N., kde za nemalé finančné prostriedky a vytrhnutá z kruhu svojich blízkych leží, odkázaná na úplnú pomoc pracovníkov tohto Domova a lekárov nemocnice v S.. V už presne nezistenom dátume jej telefonoval jej švagor, M. K., že chce napísať sťažnosť na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pretože jeho mama sa stav stále zhoršuje a trpí veľkými bolesťami a aj psychicky je na tom veľmi zle. Švagor v presvedčení, že neboli vykonané všetky operačné výkony tak, ako mali byť, rozhodol sa, že napíše sťažnosť na horeuvedený úrad. Vzhľadom k tomu, že švagor bol v takom vzťahu s MUDr. K. v akom bol, nechcel byť v tejto veci z osobných dôvodov sťažovateľom, a tak ju poprosil, či by mohol sťažnosť napísať v jej mene a v mene celej rodiny S. K.. Jednalo sa len o žiadosť na prešetrenie postupu operácie a následné pooperačné zdravotné problémy a ich riešenie. Nakoľko žalovaná v tom nevidela nič zlé a sama bola, ako aj ostatní členovia rodiny zo zdravotného a psychického stavu svokry nešťastná, s touto jeho prosbou súhlasila. M. K. uvedenú sťažnosť aj napísal a v jej mene a v mene celej rodiny aj podpísal a odoslal. Žalovaná podotkla, že ona uvedenú sťažnosť ani nenapísala a ani nepodpísala a ani neodosiela a v čase jej odoslania ani nepoznala jej znenie. Večer v ten deň, keď bola uvedená sťažnosť ním odoslaná, jej telefonoval, že kópiu tohto listu jej posiela ako e-mail, aby mala vedomosť o jeho obsahu. Po prečítaní e-mailu ho hneď telefonicky kontaktovala s tým, že kde zobral tie vyjadrenia MUDr. K.. On jej odpovedal, že bol v inkriminovanom čase v byte rodiny manželov K. a manželka MUDr. K., V. K. na podnet M. K. manželovi dohovárala, aby sa pokúsil s pani S. K. niečo urobiť. Vtedy podľa M. K. vyslovil slová, ktoré sú predmetom žaloby. Tieto vety mal povedať svojej, teraz už bývalej manželke MUDr. V. K. s tým, že ich osobne počul aj on, M. K.. Na základe toho tieto vety aj zakomponoval do sťažnosti na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Žalovaná ho hneď upozornila, aby sťažnosť v tomto znení neposiela. On jej však povedal, že daný list už odoslal a za všetkým si stojí. Niekedy v máji 2013 ju kontaktoval policajt z Okresného riaditeľstva PZ I. G. F., aby sa dostavila spolu so švagrom M. K. na riešenie sťažnosti podanej dňa 13.4.2013 MUDr. K.. Na základe toho dňa 12.5.2013 na polícii vypovedala, že predmetnú sťažnosť spoločne s M. K. v mene celej rodiny spolu napísali, čo však nebola pravda. Myslela si, že ak to jej švagor a MUDr. V. K. počuli, tak ako svedkovia uvedených viet na polícii toto potvrdia a celá vec sa uzavrie. Dňa 29.5.2013 dostala žalovaná z Úradu pre dohľad nad

zdravotnou starostlivosťou výzvu na predloženie plnomocenstva za účelom sprístupnenia zdravotných údajov jej svokry, čo následne oznámila švagrovi M. K. a on potom túto plnú moc u jeho matky vybavil. Žalovaná následne túto plnú moc odoslala na uvedený úrad. Po doručení oznámenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, že Univerzitná nemocnica v Bratislave pri operačnom výkone na S. K. nepochybila a všetky úkony boli vykonané tak, ako mali byť vykonané, považovala žalovaná vec za uzavretú, hoci je presvedčená, že sa niekde musela urobiť chyba. V júni 2013 bola predvolaná ako obvinená na prejednanie priestupku Obvodným úradom Bratislava, čo neočakávala predpokladajúc, že vo svojich výpovediach tak jej švagor ako aj MUDr. V. K. potvrdili pravdivosť tvrdení uvedených v sťažnosti. Následne bola rozhodnutím obvodného úradu uznaná vinnou zo spáchania priestupku a bola jej uložená sankcia. Tomuto dokumentu však nevenovala takú pozornosť, akú si zasluhoval, a preto odvolanie nepodala.

4. V priebehu konania uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 2.6.2016 súd pripustil zmenu petitu žalobného návrhu v zmysle podania žalobcu doručeného súdu dňa 21.3.2016. Žalobca sa tak v konaní domáha určenia, že tvrdeniami žalovanej „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25.03.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Súčasne sa domáhal morálnej satisfakcie, t.j. aby sa mu žalovaná písomne ospravedlnila listom zaslaným na adresu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a Univerzitnej nemocnice Bratislava v navrhnutom znení, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.500,-Eur a náhrady trov konania.

5. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č. k. 11C/255/2013-210 zo dňa 02.06.2016 tak, že určil, že tvrdeniami žalovanej „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti, žalovanej uložil povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku písomne sa ospravedlniť žalobcovi listom zaslaným na adresu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a Univerzitnej nemocnici Bratislava v nasledovnom znení: „Ospravedlnenie MUDr. S. K.. Týmto sa ospravedlňujem MUDr. S. K., ortopédovi F.. Q.-Y. H. X. M. W., za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti tvrdeniami, že tento sa mal vyjadriť, že „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“. Nad svojím konaním vyslovujem ľútosť. L. K.“ Žalobu vo zvyšku zamietol a rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Voči predmetnému rozsudku podali žalobca aj žalovaná odvolanie.

6. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 10Co/266/2016-247 zo dňa 27.09.2018 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku I. a II. potvrdil. Vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec správne posúdil, že konanie žalovanej, ktorá v štvrtom odseku Žiadosti o prešetrenie postupu ošetrojúceho lekára z 25.03.2013 doručenej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou okrem iného uviedla, že pri naďalej zhoršujúcej sa komunikácii so žalobcom tento používal výrazy „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“, bolo objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu, nakoľko tieto tvrdenia uviedla v oficiálnej žiadosti adresovanej právnickej osobe zriadenej štátom za účelom výkonu dohľadu nad poskytovaním zdravotnej a ošetrovateľskej starostlivosti a verejným zdravotným poistením, a to v kontexte, ktorý vyvoláva bez pochybnosti predstavu, že žalobca ako lekár tieto výroky adresoval pacientke, či jej príbuzným v priebehu poskytovania zdravotnej starostlivosti, pričom svojím obsahom smerujú bezprostredne proti esenciálnym atribútom výkonu medicínskeho povolania obsiahnutým v Hippokratovej prísaha, ochraňovať chorých pred každou krivdou a bezprávím, keď súčasne tvrdenie „ja zadarmo nič robiť nebudem“ nemôže navodzovať iný dojem ako ten, že žalobca v dôsledku pacientky, pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žiadal úplatok. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením právnych úvah, ktoré viedli súd prvej inštancie k vysloveniu záveru o porušení práva žalobcu na ochranu osobnosti tvrdeniami „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“. Avšak podľa názoru odvolacieho súdu vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti žalobcu nemohla byť v posudzovanej veci primerane vyvážená iba niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia - ospravedlnením sa žalobcovi, nakoľko k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti, odbornej spôsobilosti a profesionálnej cti v pracovnom prostredí došlo, a preto

nie je primerane napravitel'na inými právnymi prostriedkami; bolo preto nevyhnutné, opodstatnené a spravodlivé požadovať priznanie aj zadosťučinenia v peniazoch. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania mal správne priznať žalobcovi plnú náhrada trov konania, aj keď mal vo veci len iastocny uspech, pretože rozhodnutie o výške plnenia záviselo od uvahy súdu. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v zamietajúcej časti ako aj vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na dalsie konanie a uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnut o nároku žalobcu na náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v intenciách vyšie uvedeného právného názoru odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 CSP) a zo zisteného skutkového stavu vyvodíť záver, ktorý je nutné správne, dostatočne presvedčivo a logicky ododvodnıť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 CSP.

7. Nakoľko voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave podala žalovaná dovolanie, vo veci rozhodoval Najvyı súd SR, ktorý uznesením č.k. 1Cdo/86/2019-350 zo dňa 27.11.2019 dovolanie žalovanej odmietol a žalobcovi priznal nárok na náhrada trov dovolacieho konania. Dovolací súd v ododvodenı uviedol, e ulohou dovolacieho súdu je v prvom rade rieit otázku prıpustnosti dovolania z dôvodu § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda í dovolateľ jasne vymedzil konkrétny, zákonom predpokladaný dovolací dôvod, í presne uviedol, ktorý konkrétny judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyıho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. rozhodnutie dovolacieho súdu ustálene v jeho rozhodovacej praxi nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Dovolací súd po preskúmaní obsahu dovolania zistil, že dovolateľka si nespĺnila túto povinnosť, keď nekonkretizovala, neformulovala právnú otázku, neuviedla konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd odchytil od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu. Žalovaná síce v dovolaní formálne označila za dovolací dôvod ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, vychádzajúc z obsahu dovolania v skutočnosti vyčítala odvolaciemu súdu nedostatočne zistený skutkový stav, keď nevypocul všetkých navrhovaných svedkov a nevykonal všetky žalovanou navrhnuté dôkazy, ako aj nesprávne právne posúdenie veci. Za týchto okolnostı dovolací dôvod nebol dovolateľkou vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, o znamená, že žalovaná žiadaným spôsobom nevyargumentovala existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktoré v dovolacom prejave uviedla. Absenciu takej nalezitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania. Najvyı súd preto konštatujúc danosť dôvodov pre omietnutie dovolania z dôvodu § 421 ods. 1 písm. a) CSP v zmysle § 447 písm. f) CSP, dovolanie žalovanej odmietol.

8. Prvoinstancny súd, viazaný názorom odvolacieho súdu, vychádzal predovšetkym z dosiaľ vykonaného dokazovania oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov založených v spise, a to najmä obsahom spisového materialu Uradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a obsahom pripojeného spisu Obvodného uradu Bratislava . Q.-G.-Q.-XXXX/XXXX, vysluchom uastnıkov konania, vysluchom svedkyne MUDr. N. I., prednesom právných zástupcov strán sporu. Vychádzajúc z uvedeného (už vykonaného dokazovania) ako aj z výsluchu žalovanej a prednesu právných zástupcov strán na pojednávaní dňa 14.7.2020, t.j. po rozhodnutí súdu druhej inštancie a tiež dovolacieho súdu, dospel súd k nasledovným skutkovým zistením.

9. Zo iadosti o prešetrenie správnosti oetrujuceho lekára zo dňa 25.3.2013 dorucenej Uradu pre dohľad nad starostlivosťou súd zistil, že v záhlaví tejto žiadosti sa nachádza meno, priezvisko a adresa žalovanej. V dolnej časti listiny sa pod podpisom „ K. L.“ nachádza meno a priezvisko žalovanej s dovetkom „v zastúpení celej rodiny. V samotnom texte žiadosti je uvedene : „S. K. si v lete XXXX pri páde spôsobila fraktúru krčka stehennej kosti ľavej nohy. Privolaná sanitka RZP ju odviezla do Nemocnice N.. U. M. S. na M. ul. .XX, na Traumatologicko-ortopedickú kliniku. Na tejto klinike ju po predoperačných vyšetrenıach o upravení jej zdravotného stavu dňa X.X.XXXX operoval MUDr. S. K., K.. Podľa jeho vlastného vyjadrenia sa operácia „nevydarila“ ... Od jej prepustenia sa komunikácia s MUDr. K. výrazne zhoršila. Jeho vyjadrenia boli nejasné, stále odkladal akékoľvek rozhodnutie ... Komunikácia s MUDr. K. sa naďalej zhorovala, pouıval výrazy: „ s mamou sú len problémy“, „ ja zadarmo nič robiť nebudem“ . ... Som presvedcena, že ak by MUDr. K. nerobil pri operácii chybu, respektíve, ak by túto chybu včas dalsou operáciou napravil a takmer uplne nezanedbal pooperačnú starostlivosť, S. K. by sa tak dramaticky neznizila kvalita života."

10. Z obsahu listiny označenej ako „Vyjadrenie k žiadosti o prešetrenie správnosti postupu“, podpísanej MUDr. N. I., K. ortopedicko-traumatologickej kliniky LFUK a UNB ako aj žalobcom a adresovanej K.. S.Y.

I., I. odboru kontroly, sťažností a súčinnosti s UDZS vyplýva, že táto bola zasielaná na vedomie MUDr. K. N., S., zástupcovi riaditeľa UNB, Nemocnice N.. U. M. S..

11. Listom zo dňa 5.4.2013, ktorého prílohou bola predmetná žiadosť (podnet) žalovanej, oznámil Úrad pre dohľad na zdravotnú starostlivosť riaditeľovi Univerzitnej nemocnice Bratislava MUDr. S. G., doručenie tejto žiadosti (podnetu) a súčasne požiadal o vyjadrenie a o zaslanie kompletnej zdravotnej dokumentácie p. S. K..

12. Listom zo dňa 24.5.2013 požiadal Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou žalovanú o zaslanie plnomocenstva, ktorým preukáže svoje oprávnenie na sprístupnenie údajov zo zdravotnej dokumentácie jej svokry.

13. Z úradného záznamu zo dňa 5.6.2016 založeného v spise Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vyplýva, že v tento deň sa uskutočnila telefonická konzultácia so žalovanou, od ktorej UDZS žiadal dodanie plnomocenstva. Vzhľadom na objektívne dôvody žiadala žalovaná predĺženie lehoty na jeho predloženie s tým, že ho osobne prinesie.

14. Z listu žalovanej doručeného dňa 11.6.2013 a založeného v spise Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vyplýva, že táto predložila úradu požadované plnomocenstvo od svojej svokry p. S. K. na jej zastupovanie žalovanou pri osobnom aj písomnom kontakte s úradom v súvislosti s prešetrovaním postupu ošetrojúceho lekára.

15. Z písomného záznamu o vykonaní dohľadu na diaľku zo dňa 14.6.2013 založeného v spise Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vyplýva, že v súvislosti s postupom pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti p. S. K. sa tohto dohľadu zúčastnili zamestnanci úradu MUDr. I. J., vedúci skupiny vykonávajúcej dohľad, MUDr. Mgr. S. E., členka skupiny vykonávajúcej dohľad a ako prizvaná osoba MUDr. G. X..

16. Z listu označeného ako „Oboznámenie so závermi šetrenia“ zo dňa 17.6.2013 vyplýva, že so závermi vykonaného šetrenia na základe podnetu žalovanej vo veci nespokojnosti s poskytnutou zdravotnou starostlivosťou bol oboznámený aj V. Univerzitnej nemocnice v Bratislave MUDr. S. G..

17. V „Oznámení o výsledku šetrenia podania“ zo dňa 20.6.2013 adresovaného žalovanej Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou konštatoval, že zdravotná starostlivosť zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti Univerzitnej nemocnice Bratislava bola poskytnutá správne.

18. V zázname o podaní vysvetlenia spísaného dňa 12.05.2013 na Obvodnom oddelení PZ V.-I., G. F., podpísanom vlastnoručne žalovanou, po jej zákonom poučení podľa § 56 ods. 2 zákona o priestupkoch, že v prípade, ak úmyselne podá nepravdivú alebo neúplnú svedeckú výpoveď alebo podá nepravdivé alebo neúplné vysvetlenie ... dopustí sa priestupku podľa § 21 ods. 1 písm. f) zákona o priestupkoch, je uvedené, že: „ Po zákonom poučení, ktorému v plnej miere porozumela a po oboznámení sa s predmetom výsluchu pani K. uviedla, že list adresovaný Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou písala spoločne so svojou rodinou. Ona osobne sa s MUDr. K. nikdy nestretla a uvedené vyjadrenia získala od švagra M. K., ktorý bol pritom, keď ich MUDr. K. vyriekol. To môže aj dosvedčiť. To je všetko, čo k veci uviedla.“

19. Do zápisnice o prejednávaní priestupku spísanej dňa 25.6.2013 na Obvodnom úrade Bratislava, odbore všeobecnej vnútornej správy, podpísanej vlastnoručne žalovanou, táto uviedla, že: „ sa v plnom rozsahu pridržiavam svojej výpovede, ktorú som urobila pred policajným orgánom PZ v Bratislave OO PZ V.-I. dňa 12.05.2013. V tejto výpovedi nechcem nič zmeniť ani ju doplniť. List som písala spolu so švagrom M. K. s tým, že uvedený výrok „ja zadarmo nič robiť nebudem“ vyjadril M. K. s tým, že mi povedal, že má na to svedka. Na predmetnom liste je môj podpis s tým, že je to v zastúpení celej mojej rodiny. Ja som informáciu, ktorú mi M. povedal som si ďalej nepreverovala, svojmu švagrovi som dôverovala, nemala som dôvod si to preverovať.“

20. Do zápisnice o prejednávaní priestupku spísanej dňa 25.6.2013 na Obvodnom úrade Bratislava, odbore všeobecnej vnútornej správy, podpísanej vlastnoručne svedkom M. K., tento uviedol, že: „sa v plnom rozsahu pridržiavam svojej výpovede, ktorú som urobil pred policajným orgánom PZ v Bratislave

OO PZ V.-I. dňa 12.05.2013. V tejto výpovedi nechcem nič zmeniť ani ju doplniť. Ďalej uvádzam, že svedkom tohto výroku bola bývalá manželka MUDr. K., MUDr. V. K., bytom G., N.. I. X, MUDr. K. to priamo nepovedal, povedal to svojej manželke, keď diskutovali o mojej matke S. K., hovoril niečo v tom zmysle, že sú s ňou problémy a že on zadarmo nič robiť nebude, ja som bol v tom čase tiež v byte.“

21. Rozhodnutím Obvodného úradu Bratislava č. Q.-G.-Q.-XXXX/XXXXX K.-XXXX/X-XXXX-G. zo dňa 3.7.2013, právoplatným dňa 3.7.2013 bola žalovaná uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že v liste - Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.03.2013 adresovanom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou uviedla, že MUDr. S. K. povedal, „ja zadarmo nič robiť nebudem“, čím mu podľa jeho tvrdenia spôsobila ujmu na cti, teda inému ublížila na cti tým, že ho urazila, za spáchanie ktorého sa jej podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch ukladá pokarhanie.

22. Rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, Odboru opravných prostriedkov, referátu vnútorných vecí číslo : Q. -G.-Q.-XXXX/XXXXXX/MIH zo dňa 29.4.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.5.2016, bolo zamietnuté odvolanie L. K., bytom N. XX, G. a zároveň bolo potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy č. Q.-G.-Q.-XXXX/XXXXXX K.-XXXX/X-XXXX-G. zo dňa 18.3.2016, ktorým bola zamietnutý návrh L. K. na povolenie obnovy konania podľa § 63 ods. 1 správneho poriadku vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu ukončenej prvostupňovým správnym orgánom právoplatným rozhodnutím č. Q.-G.-Q.-XXXX/XXXXX K.-XXXX/X-XXXX-G. zo dňa 3.7.2013 právoplatným dňa 3.7.2013.

23. Žalobca vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že sa domáha ospravedlnenia za urážku, ktorú mu žalovaná svojim podaním spôsobila. Napriek tomu, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou konštatoval, že zdravotná starostlivosť bola poskytnutá správne a Obvodný úrad Bratislava skonštatoval, že žalovaná je vinná, tak sa mu neospravedlnila. Pani S. K. prišla ako veľmi chorá pacientka, ktorá mala ťažkú artrózu obidvoch kolien, najskôr ju žalobca ošetroval ambulantne, bola objednaná na výmenu kolenných kĺbov, bola ťažko mobilná a pre ťažký kardiálny nález jej tento zákrok nebol doporučený. Liečená bola konzervatívne, operácia by bola možná len s ohrozením života. Do toho prišiel úraz, ktorý p. S. K. utrpela, a to zlomeninu stehrovej kosti. Preto sa indikácia k operácii stala absolútnou. P. S. K. nebola privezená do nemocnice hneď po úraze, ale 3 dni ležala ponechaná na zemi rodinou, bola dehydrovaná, trpela ťažkým rozvratom vnútorného prostredia, zlyhávalo jej srdce, 16 dní trvala príprava, aby sa mohla operácia uskutočniť, privezená bola na hranici života a smrti. Pri doliečovaní po tejto operácii došlo ku takej komplikácii, že skrutka sa prezerala cez hlavicu stehennej kosti, preto sa stala aj ďalšia mobilita obtiažnou. S nálezom bola S. K. oboznámená s tým, že ak by sa v tom teréne zlomenina zhojila, tak by bola ďalej naplánovaná výmena bedrového kĺbu. P. S. K. neprišla na kontrolu, potom prišla sťažnosť (na postup žalobcu) bez akejkoľvek snahy rodiny o riešenie situácie, bez snahy o informácie o zdravotnom stave, v snahe uškodiť. P. S. K. hospitalizovanú v nemocnici navštevovali v nemocnici obidvaja synovia, žalovanú tam žalobca nikdy nestretol. Kontaktoval ho iba syn p. S. K. M., informoval sa na jej zdravotný stav, do istého momentu žalobcovi aj slovne prejavoval vďaku za starostlivosť, a potom ako zistil, že žalobca má vedomosť o jeho vzťahu s bývalou manželkou, tak sa snažil mu škodiť. Žalobca si nemyslí, že by syn p. S. K. M. bol presvedčený, že bolo jeho matke v nemocnici ublížené, ale má za to, že mu chcel uškodiť. Z jeho strany bola starostlivosť (o p. S. K.) nadštandardná, bol aj u nich doma jej podať injekciu alebo prebrať jej ťažkosti a poradiť jej. O sťažnosti na jeho osobu v súvislosti s ošetrovaním p. S. K. sa dozvedel tak, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou sa písomne obrátil na jeho zamestnávateľa, ten kontaktoval Nemocnicu N.. U. M. S. (M.), kde bola p. S. K. hospitalizovaná, a potom bola sťažnosť postúpená prednostke kliniky (O.. S.. I.). Žalobca bol s tým konfrontovaný pred kolektívom lekárov na rannom sedení. Tým, že to bolo verejne cez všetky inštitúcie ako aj pred lekármi prezentované, že p. S. K. poškodil a dokonca, že pýtal peniaze, ho urazilo. Za celý čas nikto z rodiny p. S. K. sa so žalobcom nekontaktoval, že ich táto situácia mrzí, pričom vedia, kde pracuje. Celý čas až do (ukončenia) prešetrenia sťažnosť vrhala zlé svetlo na prácu žalobcu a na jeho osobu, bol v zamestnaní bol ohovorený, očiernený zo zlej vykonanej práce. Nebol preradený a ani finančne postihnutý.

24. Žalovaná v konaní pred súdom pridržiavajúc sa v celom rozsahu svojho písomného vyjadrenia zo dňa 22.04.2014 uviedla, že predmetnú sťažnosť nenapísala, nepodpísala a ani neposlala. Podpísal ju jej švagor M. K., pýtal sa jej len, či môže napísať sťažnosť na MUDr. K., pričom jej tvrdil, že tam

uvedené tvrdenia sú pravdivé. Ona dala súhlas len na list ohľadne prešetrenia zdravotnej starostlivosti poskytovanej jej svokre. Chvíľu bol kľud, potom jej zavolali policajti, aby sa dostavila k nim aj so švagrom, tam sa ich pýtali a spravili zápisnicu. Švagor vypovedal, že všetko, čo je v žiadosti napísané je pravda, a tým to skončilo. Na polícii sa nepýtali, kto napísal žiadosť, kto ju podpísal. Potom dostala predvolanie na Obvodný úrad Bratislava. Tam sa jej pýtali znovu na túto žiadosť a ona znovu povedala to, čo na polícii s tým, že jej švagor si tam chcel hneď vydiskutovať so žalobcom uvedené vety v žiadosti „budeme to musieť reoperovať, s mamou sú len problémy, a zadarmo nič robiť nebudem“. Chcel, aby žalobca potvrdil pravdivosť týchto jeho slov, resp. vyjadrení, avšak žalobca nemal záujem v tomto smere diskutovať a odišiel. Potom obdržala rozhodnutie obvodného úradu, kde bola uznaná za vinnú za spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, urážku na cti. Rozhodnutie si prečítala, ale nepodala odvolanie. Pracovník obvodného úradu sa pýtal, či chce uzavrieť zmier, ona povedala, že áno, žalobca, že nie. V priestupkovom konaní nenamietala, že sťažnosť nepodpísala a ani neodosielala, pretože M. K. s rodinou K. boli priatelia a M. nechcel, aby si žalobca myslel, že má on v tom prsty. Bola zaskočená aj políciou a aj obvodným úradom v tom, že nezobrali do úvahy skutočnosť, čo švagor vypovedal na polícii a na obvodnom úrade. Žalovaná vyjadrila ľútosť, že (veci) hneď na polícii ani na obvodnom úrade nevenovala dostatočnú pozornosť. Bola presvedčená, že keď bola pokarhaná, vec je uzavretá. Žalovaná zdôraznila, že sa dozvedela o tom, že žiadosť bola podpísaná v jej mene až na druhý deň po odoslaní žiadosti na úrad pre dohľad. Hoci nebola osobne prítomná pri inkriminovaných vyjadreniach žalobcu, neprotestovala preto, lebo švagor ju presviedčal, že je to pravda a má na to aj svedka. Celú situáciu nedocenila. Plnomocenstvo na preukázanie oprávnenia na sprístupnenie údajov zo zdravotnej dokumentácie jej svokry na základe žiadosti úradu pre dohľad tam doporučené odoslala.

25. Právna zástupkyňa žalovanej v konaní pred súdom namietala, že rozhodnutie v priestupkovom konaní tvorí prekážku res iudicata pre toto súdne konanie a súčasne uviedla, že žalovaná, ktorá predmetnú žiadosť nenapísala ani nepodpísala, nemá pasívnu vecnú legitímáciu. Na preukázanie skutočnosti, že žalovaná žiadosť nenapísala ani nepodpísala navrhla na prvom pojednávaní konanom dňa 1.7.2014 vypočuť svedkov K. K. a M. K., na žiadosti o ich výsluch zotrvala. Na zistenie pravdivosti výrokov žalobcu uvedených v žiadosti bola rovnako na prvom pojednávaní navrhnutá svedkyňa S.. V. K.. Na v poradí 3. pojednávaní dňa 2.6.2016 predložila právna zástupkyňa žalovanej súdu odborné stanovisko súdnej znalkyne z odboru písmo-znalectvo odvetvie ručné písmo S.. S. L. zo dňa 30.05.2016, vypracované na žiadosť žalovanej a týkajúce sa posúdenia sporného podpisu pani L. K. na listine zo dňa 25.3.2013, ktoré má preukazovať, že sporný podpis nepatrí žalovanej. Žalovaná predmetnú listinu nepodpísala a to, že neskôr komunikovala s úradom pre dohľad ešte neznamená, že sa stotožnila so spornými výrokmi.

26. Právny zástupca žalobcu v konaní pred súdom vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy uviedol, že predpoklady pre jej priznanie sú splnené. Neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti žalobcu v značnej miere, nakoľko s predmetnou žiadosťou bol oboznámený A. V. UNB, Odbor kontroly sťažností a súčinnosti s UDZS, riaditeľstvo nemocnice N.. U. M. S., K. II. Ortopedicko-traumatologickej kliniky LFUK a UNB, primár ortopedického oddelenia, ďalší lekári kolektívu a zdravotnícky personál, ktorí podľa svedeckej výpovede svedkyne S.. I. predstavuje cca. 100 ľudí. Z uvedených dôvodov má žalobca za to, že ním žiadaná náhrada nemajetkovej ujmy je opodstatnená. Právny zástupca žalobcu poukázal tiež na to, že do dnešného dňa žalovaná neprejavila žiadnu ľútosť, a to bez ohľadu na to, či predmetný list písala alebo nepísala. Na preukázanie tvrdení žalobcu navrhol vypočuť ako svedkov S.. N. I. ako aj S.. G. Š., na výsluchu ktorého však po vypočutí svedkyne S.. I. už netrval.

27. Svedkyňa S.. N. I. vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že k sťažnosti sa presne nevie vyjadriť. Kolegu (žalobcu) pozná 10 rokov, za týchto 10 rokov nebola na neho podaná žiadna sťažnosť. Vie to preto, lebo všetky sťažnosti idú cez ňu, je totiž K. II. ortopedicko-traumatologickej kliniky. Pozná ho ako korektného, zručného a šikovného odborníka, aj bez konfliktu v rámci ich obrovského približne 100 členného kolektívu. Na otázku súdu, ako žalobcu vnímala pred podaním sťažnosti žalovanou na ÚDZS a ako po nej, ako svojho kolegu, prípadne podriadeného, svedkyňa uviedla, že tento vystupuje v rámci kolektívu kolegiálne a profesionálne, a preto ako kolektív ani nevedia viac o tejto sťažnosti, lebo sa nepretriasala. Na otázku súdu, či si svedkyňa pamätá, kto bol prítomný na porade, kde bola prezentovaná sťažnosť žalovanej na žalobcu uviedla, že si to nepamätá, bolo to už dávno. Následne uviedla, že zvyčajne bývajú na rannom sedení prítomní lekári, vrchná sestra, staničné sestry a inštrumentárka, prípadne stážisti. Sťažnosti na postup lekárov sa prejednávajú tým spôsobom, že

prvý kontakt s takouto sťažnosťou je vo vedení kliniky a je vypočutý názor toho lekára, a potom na samotnom rannom sedení sa len zreferuje, nediskutuje sa o tom, aby sa predišlo klebeteniu. Referovanie o žiadosti o prešetrenie postupu lekára na rannom sedení prebieha tak, že sa povedia zásadné body sťažnosti, ak má niekto z prítomných čo dodať, tak sa vyjadrí, a uzavrie sa prípad, až keď sa píše konečné rozhodnutie, teda nediskutuje sa. Svedkyňa ďalej uviedla, že si s odstupom času nepamätá, ako bola zreferovaná sťažnosť žalovanej v prípade pani S. K. na rannom sedení. Podľa jej vedomostí sa oboznámili so žiadosťou žalovanej o prešetrenie správnosti postupu žalobcu určite na generálnom riaditeľstve UNB, ďalej osoba, ktorá je zodpovedná za riešenie sťažností, riaditeľstvo nemocnice K. a pracovný kolektív lekára, celá klinika. Podľa nej ( vo všeobecnosti ) na základe sťažnosti na lekára určité percento ľudí určite o ňom pochybuje, hlavne v dnešnej dobe a dotknutý lekár určite psychicky trpí, pričom zlo na človeka sa prijíma verejnosťou rýchlejšie ako jeho očista. Ona osobne zmenu správania kolegov ku žalobcovi nevnímala, pretože žalobca je typ kolegu, ktorý je priamy, a nemali dôvod na základe sťažnosti si zmeniť na neho názor, hoci on určite vnútorne trpí, hlavne keď bola sťažnosť uzavretá ako neopodstatnená. Ak by nejaká sťažnosť bola uznaná za opodstatnenú, nasledovalo by napomenutie, kárne opatrenie, prípadne aj rozviazanie pracovného pomeru.

28. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní dňa 14.7.2020 poukázala na to, že žalovaná sa žalobcovi napriek existencii právoplatného rozhodnutia do dnešného dňa neospravedlnila, a preto nevidia priestor na dohodu, trvajú na nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.500 eur ako aj na nároku na náhradu trov konania. Zaslanie požadovaného ospravedlnenia, by pritom pre žalovanú neznamenal žiadne vecné náklady. V dôsledku tejto situácie bol žalobca nútený iniciovať exekučné konanie, v ktorom sa domáha požadovaného ospravedlnenia. Tvrdenia žalovanej, ktoré stavali žalobcu do pozície, že nie je ochotný plniť svoje poslanie lekára („s mamou sú len problémy“) a že si za svoju prácu mal pýtať úplatok („ja zadarmo nič robiť nebudem“), zasadené do kontextu, keď mali byť použité v rámci komunikácie s pacientom, resp. s jeho rodinou, v značnej miere spochybnili tie najzákladnejšie atribúty žalobcu ako lekára. Každý, kto by sa ocitol v postavení žalobcu, by vzniknutú situáciu vzhľadom na jej intenzitu (zjavný exces zo zákonnej licencie), rozsah (široká odborná verejnosť, a to kolektív vyše 100 lekárov, medikov, zdravotníckych a iných pracovníkov) a trvania vyše 3 mesiacov pocítoval za závažnú ujmu do svojich práv. So všetkou úctou a rešpektom k veku, osobným a majetkovým pomerom žalovanej nemožno súhlasiť s tým, žeby priznanie náhrady nemajetkovej ujmy bolo pre žalovanú likvidačným. Žalovaná je spolu s manželom bezpodielovým vlastníkom nehnuteľnosti a pozemku, vlastní tri motorové vozidlá, sú poberateľmi starobného dôchodku, a to žalovaná vo výške 384,80 eur, manžel žalovanej vo výške 449,40 eur.

29. Právna zástupkyňa žalovanej na pojednávaní dňa 14.7.2020 poukázala na to, že z výpovede svedkyne žalobcu nevyplývajú žiadne závažné skutočnosti, ktoré by mali význam pre postavenie žalobcu v zamestnaní, tzn. že nebol postihnutý z pracovno-právneho hľadiska a svedkyňa neuznala ani to, žeby sa ostatní zamestnanci voči nemu vyhraňovali. Čo sa týka okolností písania žiadosti, o tých sa žalovaná zmieňovala hneď v prvom vyjadrení k žalobe a aj z vyjadrenia M. K. je zrejmé, že výpoveď žalovanej mala ochranný charakter vo vzťahu k M. K.. Teda rodinné pozadie ovplyvňovalo vzťah žalovanej k podaniu, ktoré v jej mene napísal M. K., ale sama uviedla, že o tých výrokoch ona nič nevedela. Takže konflikt, ktorý bol medzi M. K. a žalobcom predurčoval správanie žalovanej. Žalovaná nikdy netvrdila, že žiadosť napísala a nikdy tam nefigurovala sama. Ďalej právny zástupkyňa žalovanej žiadala, aby súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil osobné a majetkové pomery žalovanej, ktorá je - rovnako ako jej manžel - starobná dôchodkyňa a nemajú iný príjem ako starobný dôchodok. Nemajú ani deti, ktoré by im pomohli. Manželia K. bývajú v 58-ročnom rodinnom dome v Z., ktorí majú v BSM. Vlastnia motorové vozidlá podľa doložených osvedčení (r.v. 1996, 2001, 2002), ktoré však majú odpisovú hodnotu „0 eur“ z hľadiska ich veku. V BSM majú aj účty, ktoré sú priebežne v debetnom zostatku. Napokon právna zástupkyňa žalovanej poukázala na vysoký vek a zhoršený zdravotný stav žalovanej, dokladovaný lekáorskými potvrdeniami, pričom uviedla, že žalovaná zabezpečuje aj starostlivosť o onkologicky chorého manžela, ktorý má preukaz ZŤP. Väčšina výdavkov žalovanej je určená na lekárske ošetrenia a stravu vhodnú z hľadiska zdravotného stavu. Výška žalobcom uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy by mala pre žalovanú aj jej manžela likvidačný charakter. Právna zástupkyňa žalovanej potvrdila, že žalovaná sa žalobcovi dosiaľ neospravedlnila, a že táto povinnosť je voči nej vymáhaná v exekučnom konaní. Rozhodnutie o návrhu žalovanej na zastavenie exekúcie, resp. odklad exekúcie, bolo zrušené z dôvodu, že vyšší súdny úradník sa nevysporiadal so všetkými vznesenými námietkami, ale zameral sa iba na podané dovolanie, o ktorom v tom čase ešte nebolo rozhodnuté.

30. Žalovaná na pojednávaní dňa 14.7.2020 uviedla, že jej je to ľúto, ale nič nenapísala, nepodpísala, neodoslala. Keď jej bude uložená pokuta 7.500 eur tak, ako to žiada žalobca, môže ísť „na ulicu“, a nevie čo bude s manželom, ktorý ochorel a odvtedy idú z dlhu do dlhu. Dva roky je dlžná za súdny poplatok, advokátke platí po 50 eur a tiež jej je dlžná veľa peňazí. Žalobcovi sa dosiaľ neospravedlnila preto, lebo dúfala, že sa preukáže, že nič nespravila. V priestupkovom konaní chcela uzavrieť zmier, ale žalobca s tým nesúhlasil.

31. Po právnej stránke súd posúdil vec nasledovne:

32. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

33. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

34. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

35. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

36. Podľa § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

37. Podľa § 391 ods. CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

38. Súd predovšetkým konštatuje, že jeho povinnosťou bolo v posudzovanom prípade opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 C. s. p.). Základ nároku bol vyriešený rozsudkom tunajšieho súdu č.k.11C/255/2013-210 zo dňa 2.6.2020 právoplatným vo výroku I. (ktorým bolo určené, že tvrdeniami žalovanej „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti) a vo výroku II. (ktorým bola žalovanej uložená povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku písomne sa ospravedlniť žalobcovi listom zaslaným na adresu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a Univerzitnej nemocnici Bratislava), a to v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 10Co/266/2016-247 zo dňa 27.9.2018. Súd preto nemohol v tomto štádiu konania zohľadňovať argumentáciu žalovanej ohľadom jej autorstva k predmetnej žiadosti, t.j. že túto žiadosť nenapísala, nepodpísala, resp. neodoslala.

39. V intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu bolo teda ďalej potrebné sa zaoberať otázkou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd na tomto mieste v zhode s odvolacím súdom konštatuje, že je všeobecne známou skutočnosťou, že medicína sa práve vďaka altruizmu ľudí, ktorí jej zasvätili život, zvykne považovať za najhumánnejšie povolanie, pričom verejnosť dokonca tieto kvality od lekárov opodstatnene implicitne vyžaduje a zároveň je nepochybné, že povolanie lekára znamená nikdy sa nekončiacu zodpovednosť za zdravie a život zverených pacientov. Žalovaná práve tieto najzásadnejšie atribúty žalobcu ako lekára v Žiadosti zo dňa 25. 03. 2013 spochybnila tým, že v nej citovala údajné tvrdenia žalobcu „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“, pričom z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že s predmetnou žiadosťou sa oboznámil V. Univerzitnej nemocnice

Bratislava S. S. G., K. (č. I. 65 spisu), I. odboru kontroly, sťažností a súčinnosti s Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou doc. K. S. I., K., S. (č. I. 12 spisu), ako aj K. II. ortopedicko - traumatologickej kliniky Lekárskej fakulty UK a Univerzitnej nemocnice Bratislava O. S. N. I., K. (č. I. 70 spisu), z ktorej výpovede zároveň vyplýva, že so žiadosťou sa oboznámilo aj riaditeľstvo Univerzitnej nemocnice pre Nemocnicu N. U. M. S., celá klinika, primár, pracovný kolektív žalobcu, t. j. približne 100 ľudí s tým, že pri referovaní Žiadosti o prešetrenie postupu lekára na rannom sedení sa povedia zásadné body sťažnosti. Súd tak v intenciách názoru odvolacieho súdu, ktorým je viazaný, konštatuje, že vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti žalobcu nemohla byť v posudzovanej veci primerane vyvážená iba niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia (ospravedlnením sa žalobcovi) nakoľko k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti, odbornej spôsobilosti a profesionálnej cti v pracovnom prostredí došlo. Bolo preto opodstatnené a spravodlivé priznať žalobcovi aj zadosťučinenie v peniazoch, pretože každý lekár, ktorý by sa nachádzal na mieste a v postavení žalobcu v tejto konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo, by vzniknutú nemajetkovú ujmu pociťoval vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú.

40. Primerané zadosťučinenie je jednou z občianskoprávných sankcií, ktorá má odrádzať rušiteľa chránených osobnostných statkov a jeho možných nasledovníkov od protiprávneho konania, a byť tak nástrojom špeciálnej a generálnej prevencie, čo vyžaduje, aby išlo o sankciu primeranú aj z tohto hľadiska. Spoluurčujúcim a nepochybne aj jedným z kľúčových aspektov pre stanovenie výšky relutárnej náhrady je tiež otázka miery zavinenia pôvodcu zásahu podľa § 13 ods. 3 OZ, čo napokon zodpovedá aj základnému zmyslu relutárnej náhrady, t.j. zmyslu satisfakčného, keď potreba satisfakcie narastá v priamej úmere s mierou zavinenia pôvodcu zásahu, pretože s vyššou mierou zavinenia je vždy neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv zosilnená (je zosilnená krivda, za ktorú má prísl' zadosťučinenie). V tomto smere je možné dospieť k záveru, že v prípade zlého úmyslu (zámeru) na strane pôvodcu neoprávneného zásahu by mal súd svoje odsúdenie vyjadriť práve citeľným určením výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Taktiež v prípade, ak sa poskytnutie morálnej satisfakcie (ospravedlnenie) vzhľadom na veľký časový odstup miňa účinku, potom spravidla treba vzniknutú nerovnováhu kompenzovať finančným zadosťučinením.

41. Čo sa týka výšky náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu v peniazoch, tak § 13 ods. 3 OZ ukladá súdu výslovne prihliadať aj na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva, a teda sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch. Povinnosť prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, je stanovená zámerne veľmi všeobecne tak vo vzťahu k postihnutej fyzickej osobe ako aj vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie.

42. Spomedzi okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobcu, súd prihliadol predovšetkým na to, že údajné tvrdenia žalobcu, ktoré citovala žalobkyňa v predmetnej žiadosti, zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti života žalobcu, a to do jeho občianskej, ale najmä profesionálnej bezúhonnosti a cti lekára. Žalobca bol totiž označený za úplatného lekára, čo je vo všeobecnosti spoločnosťou odsudzované a považované za nemorálne, pričom obsah žalovanou podanej žiadosti žalobcu znevážil ako pracovníka priamo v bezprostrednom kolektíve osôb, s ktorými sa denne stýkal. Na druhej strane žalobca nebol nijako pracovne sankcionovaný, nebol preradený na inú (nižšiu a menej platenú) pracovnú pozíciu, nebolo voči nemu vedené kárne konanie, nebol s ním rozviazaný pracovný pomer a pod., a podľa vyjadrenia svedkyne O. S. N. I., K. II. ortopedicko traumatologickej kliniky LFUK a UNB, nestratil žalobca jej rešpekt a dôveru ako svojej nadriadenej („pozná ho korektného, zručného a ako šikovného odborníka“) a dokonca ona osobne nevnímala ani zmenu správania kolegov voči nemu. V neposlednom rade tvrdenia žalovanej neboli medializované, nebola s nimi oboznamovaná širšia verejnosť, a teda okruh subjektov, ktoré boli so žiadosťou žalovanej oboznámené, bol relatívne úzky a uzavretý. V konaní vypočutá svedkyňa O. S. N. I. uviedla, že podľa jej vedomostí sa oboznámili so žiadosťou žalovanej o prešetrenie správnosti postupu žalobcu určite na generálnom riaditeľstve Univerzitnej nemocnice Bratislava, ďalej osoba, ktorá je zodpovedná za riešenie sťažností, riaditeľstvo nemocnice K. a pracovný kolektív lekára, celá klinika. Zároveň však uviedla, že „ako kolektív ani nevedia viac o tejto sťažnosti, lebo sa nepretriasala“. Sťažnosti na postup lekárov sa pritom podľa

svedkyne prejednávajú tým spôsobom, že prvý kontakt s takouto sťažnosťou je vo vedení kliniky a je vypočutý názor toho lekára, a potom na samotnom rannom sedení sa len zreferuje, nediskutuje sa o tom, aby sa predišlo klebeteniu. Z uvedeného vyplýva, že zneváženie žalobcu v kolektíve v dôsledku neoprávneného zásahu žalovanou bolo značne limitované tým, že tento „vystupuje v rámci kolektívu kolegiálne a profesionálne“ a „je typ kolegu, ktorý je priamy, a (kolegovia- pozn. súdu) nemali dôvod na základe sťažnosti zmeniť na neho názor, hoci on určite vnútorne trpí“. Citované výpovede svedkyne svedčia teda o miere závažnosti nemajetkovej ujmy žalobcu, k čomu bolo nutné prihliadať pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

43. Na strane žalovanej súd prihliadol na okolnosti, za akých k porušenie práva žalobcu došlo. Tvrdeniami uvedenými žalovanou v predmetnej žiadosti došlo k neoprávnenému zásahu do cti a povesti žalobcu, pretože vyvolávali predstavu o žalobcovi ako o lekárovi, ktorý si priamo od príbuzných svojej ťažko chorej pacientky mal pýtať úplatok v rámci plnenia svojich pracovných povinností. Samotné podanie takejto žiadosti však spadá pod zákonnú licenciu spomínanú vyššie ( judikát NS ČR sp. zn. 30Cdo 146/2008 ), pričom hodnotiaci úsudok je vo všeobecnosti samotnou podstatou podnetu na prešetrenie postupu lekára pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, a ako taký je predpokladaný zákonom v rámci vykonávania dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou prostredníctvom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou podľa zákona č. 581/2004 Z.z. a jeho formulár je dokonca zverejnený na stránke tohto úradu (<http://www.udzs-sk.sk/web/sk/vzory-tlaciv>). V prípade vyššie spomínaných tvrdení žalovanej však došlo k excesu, pričom žalovanú k podaniu predmetnej žiadosti zjavne viedli pochybnosti o správnosti postupu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti jej svokre, a to v súvislosti so zhoršovaním zdravotného stavu svokry, a s tým spojeným psychickým a fyzickým utrpením, čo nesvedčí o primárnom (zlom) úmysle žalovanej škodiť žalobcovi. Išlo teda zrejme o vypätú rodinnú situáciu, pričom žalovanú na podanie žiadosti mal naviesť jej švagor, p. M. K., čomu zodpovedá aj dovetok „v mene celej rodiny“ uvedený pod podpisom žalovanej na predmetnej žiadosti. V neprospech žalovanej však bolo potrebné zohľadniť tú skutočnosť, že sa dosiaľ žalobcovi neospravedlnila, pričom v prípade, ak sa poskytnutie morálnej satisfakcie (ospravedlnenie) vzhľadom na veľký časový odstup míňa účinku, spravidla treba vzniknutú nerovnováhu kompenzovať finančným zadosťučinením.

44. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia dospel súd k záveru, že nárok žalobcu voči žalovanej na náhradu nemajetkovej ujmy bol uplatnený dôvodne, preto žalobe, čo sa týka zaplatenia primeraného zadosťučinenia vyhovel, nie však v celom rozsahu. Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva bolo totiž potrebné zohľadniť aj finančnú situáciu žalobcu, a tiež primeranosť náhrady k príjmom žalovanej, pričom podľa vyjadrenia právnej zástupkyne žalobcu na pojednávaní dňa 14.7.2020 požadovaná výška náhrady v sume 7.500 eur zodpovedá trojmesačnému platu žalobcu. Na druhej strane žalovaná podľa lustrácie súdu v Sociálnej poisťovni poberá starobný dôchodok vo výške 384,80 eur, čo predstavuje cca 15% z deklarovaného mesačného príjmu žalobcu a priemerná výška vyplácaných starobných dôchodkov k 30.6.2020 činí 484,94 eur (<https://www.socpoist.sk/priemerna-vyska-vyplacanych-dochodkov--v-mesiacoach-/1600s>). V tejto súvislosti súd navyiac konštatuje, že žalovaná je t.č. vo veku XX rokov, jej jediným zdrojom príjmu a obživy je starobný dôchodok. Rodinný dom (58 ročný), ktorého je bezpodielovou spoluvlastníčkou, slúži na bývanie jej a jej manžela, ktorý je onkologickým pacientom (ZŤP); okrem domu žalovaná majetok väčšej hodnoty nevládni. Sama má zdravotné problémy, kt. si vyžadujú medikamentóznú liečbu.

45. Súd vzhľadom ku všetkým vyššie uvedeným okolnostiam považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500,-eur, a to tak s ohľadom na jej satisfakčnú, preventívnu ako aj sankčnú funkciu.

46. Súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov M. K. a K. K. navrhovaným žalovanou k okolnostiam spísania spornej žiadosti, ktoré výsluchy svedkov navrhovala žalovaná v podaní doručenom dňa 22.6.2020, nakoľko tieto okolnosti boli predmetom zisťovania skutkového stavu v právoplatne ukončenom konaní o základe nároku žalobcu. Taktiež súd nevykonal dokazovanie ani výpismi z bankového účtu žalobkyne, čo taktiež navrhovala žalovaná v podaní doručenom dňa 22.6.2020, nakoľko mal za to, že s poukazom na vyššie uvedené právne posúdenie by navrhované dokazovanie nebolo spôsobilé zvrátiť závery súdu v predjednávanej veci.

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. O náhrade trov konania žalobcu rade súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca mal plný úspech vo veci (resp. bol úspešný čo do základu nároku, pričom zamietnutie žaloby v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy a rozhodnutie o výške plnenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch spočívalo výlučne na úvahe prvoinštančného súdu), súd mu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bratislava II v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.